

Efemèrides de premsa

Hi hagué un temps que les efemèrides em tornaven mig boig. Els aniversaris es transformaven en recordatori ideal de gestes guerreres i socials i potser per això, i pel meu delit per la història, repassava diaris i calendaris intentant fer quadrar els dies amb antigues batalles i realitats. Més tard, la pèrdua del romanticisme i l'adequació a la dura existència m'anaren canviant el concepte i ensenyant-me que les efemèrides servien d'excusa per organitzar festes i actes oficials, celebracions d'empresa, recordatoris guarnits de flors i que, en un camp com el periodisme, anaven com anell al dit, sobretot per omplir planes. Són recurs necessari i tan sols cal un llistat amb les principals perquè, aprofitant la coincidència i gràcies a elles, s'assegurin una sèrie de reportatges amb els quals planifiquem la demanda de l'any.

En definitiva, crec que l'efemèride és un producte de fàcil venda i millor col·locació i per això no m'estranya que empreses, consorcis, institucions, caixes o bancs estiguin pendents de les dades per destinar part dels seus actius financers a recordar el dia de la fundació o l'obertura del primer compte personal.

L'efemèride convertida en protagonista de la història més comercial que real de l'empresa, actua com fràgil element cohesionador reunint directius i autoritats, antics col·laboradors i nous valors, en multitudinaris actes de germanat i comunió.

En aquest context no sorprenen els rumors que anuncien la futura celebració del centenari del "Diari de Girona", tot i que la capçalera ja faci més de cent anys que està registrada i que el rotatiu com a tal deixés d'existir a l'inici de la Guerra civil. Per a la història queden la dictadura imposada per "EL Pirineo" i "Los Sitios", l'intent de resurrecció avalat per Manuel Bonmatí i frustrat per Informació i Turisme, i el darrer viatge i transformació d'un llegat de la dictadura, "Los Sitios", en capçalera històrica

"Diari de Girona" dels catalanistes conservadors. Potser per això, si quelcom se li ha d'agrair a "El Punt" és que, sota l'apariència normal d'un aniversari, els "25 anys de la revista Presència", no limités la festa a purs focs d'artifici, i sense camuflar l'aparador la convertís en petita fira de mostres en la qual donà a conèixer una nova etapa d'expansió comercial.

La posada en funcionament de la rotativa "sueca", en presència de les autoritats fonamentals de la demarcació - des de l'alcalde de Girona fins al president de la diputació a més de diputats i senadors-, del director general de Promoció Cultural de la Generalitat, Xavier Bru de Sala, i de la majoria dels mitjans de comunicació escrita i àudio-visual de les nostres comarques, si més no, fou una jugada mestra de la publicitat. Era molt menys interessant parlar de la pervivència o de la bona salut d'una vella revista, que del manteniment d'una capçalera històrica i del relleu d'un suplement dominical. Com digué el president d'Edicions Periòdiques, Joan Bosch, "vivim uns temps que no permeten la contemplació romàntica", i la frase descartava per sempre la nostàlgia.

La revista que nasqué de la necessitat d'instruir en diàleg fora de les coordenades de la dictadura, mentre feia vots per la continuïtat del règim, ha fet de les diferents metamorfosis la seva taula de salvació.

PRESENCIA

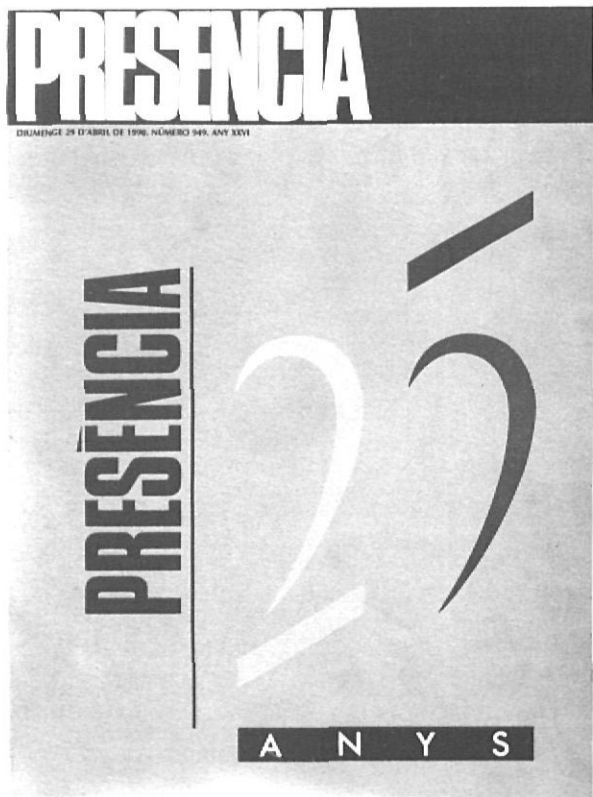
el arte en la provincia de gerona, por Corredor Matheos
salvador espriu contesta los "quais" de paris
"catalunya dins l'espanya moderna", por José M. Castelle

El núm. 1 de Presència

Crítica en la forma, sibil·lina en el fons, "Presència" marcà el pols de Girona, fins que la pròpia ciutat i la història (com puntualitzà Aragó, "al temps de la transició ens vam trobar amb la paradoxa que les revistes que fins llavors havien estat una eina de resistència tenien dificultats per resistir en la democràcia") la portaren a ser devorada pel propi fill.

Des de l'adopció per part d'"El Punt" - recordo el primer número de la nova etapa elaborat, picat i pautat en una nit- fins arribar avui, "Presència" ha travessat un devastador calvari. Gravada per la seva pròpia història, i amb dificultats per trobar el camí que l'adeqüés per la via ràpida a la nova situació, la revista ha viscut dies tristos de paper premsa, dos colors i pocs mitjans materials i humans. S'ha vist menyspreada i ha

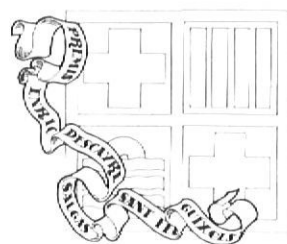
patit la progressiva pèrdua d'identitat. Finalment, si "Presència" ha volgut continuar celebrant aniversaris, s'ha hagut d'allunyar de la idea que inspirà els seus fundadors, replantejar-se la seva funció a la premsa i societat gironines, adequar-se a les necessitats materials del nou mitjà del qual depèn i, sobretot, assumir d'una vegada per totes que la dictadura del mercat no reconeix curriculum nostàlgics, ni gestes guerreres de temps anteriors.

Presència, 25 anys després

SEGONS PREMIS

ENRIC
DESCAYRE
& SALLGAS

Ciutat de Sant Feliu de Guixols

1990

PAU LANAO